

WERELD SPIONNEN

TUSSEN DE TOMBES

JAMES PONTI

JAMES PONTI

**WERELD
SPIONNEN**

TUSSEN DE TOMBES

UITGEVERIJ
De Fontein |
JEUGD

PROLOOG

Howard en Hoessein

Vallei der Koningen bij Luxor, Egypte

- 4 november 1922

De twaalfjarige jongen reed langzaam op een ezel door het troosteloze Egyptische landschap dat bekendstaat als de Vallei der Koningen. Hij had blote voeten, een witte doek om zijn hoofd en droeg een versleten linnen tuniek die een *jellabiya* wordt genoemd. Hij heette Hoessein, maar voor de mannen die in de woestijnzon aan het zwoegen waren, was hij gewoon de *al sakka*, ofwel de waterjongen.

Twee keer per dag vulde hij bij een bron twee grote stenen kruiken met water, laadde die in een tuig dat om de rug van de ezel zat en bracht ze naar de opgravingsplek waar ploegen op zoek waren naar het graf van een farao met de naam Toetanchamon. De laatste rustplaats

van koning Toet was al meer dan drieduizend jaar verborgen en ongeschonden gebleven. Zo lang dat de meeste experts ervan uitgingen dat het alleen maar een fabeltje was.

De hitte was verstikkend toen Hoessein vlak na tien uur aankwam bij de werkplek. Omdat de kruiken ronde bodems hadden, moest hij kuilen maken in het zand zodat ze rechtop bleven staan. Toen hij dat deed, voelde hij gladde steen vlak onder het oppervlak. Hij groef verder en ontdekte een trede die de grond in liep.

Toepasselijk: het graf van de Egyptische kind-koning werd gevonden door een Egyptisch kind.

Opgewonden rende Hoessein naar Howard Carter, de Britse archeoloog die de opgraving leidde, om het hem te vertellen. De mannen begonnen het gebied verder uit te graven, en tegen het einde van de volgende dag ontdekten ze een trap die was uitgehouwen in de harde bodem. Onderaan was een dichtgepleisterde doorgang met daarop hiërogliefen van de jakhals Anubis boven negen gevangenen. Carter straalde, zijn ogen waren opengesperd van verwondering terwijl hij er met zijn vingers overheen gleed.

Het was het symbool van de koninklijke Necropolis: de Stad van de Doden uit het oude Egypte.

In het museum

Londen, Engeland - heden

Op een grauwe, grijze novemberdag, honderd jaar na de ontdekking van het graf van Toetanchamon, kwamen vijf tieners samen in de Londense wijk Bloomsbury. Net als Howard Carter waren ze op zoek naar schatten uit de Egyptische oudheid. Alleen gingen zij geen tunnel graven in de woestijn, maar door een verlaten deel van de Londense metro sluipen. En de artefacten die ze zochten waren niet verborgen in een of ander lang vergeten graf, maar tentoongesteld in een van de drukste musea ter wereld.

Dit was geen opgraving. Dit was een kraak.

‘Radiotest, een, twee, drie,’ zei Kat in de microfoon die verborgen zat in de rode herdenkingsklaproos op haar jasje. ‘Horen jullie me?’

‘Luid en duidelijk,’ zei Parijs.

‘Perfect,’ antwoordde Rio.

‘Prima hier,’ reageerde Brooklyn.

Er viel een stilte terwijl ze allemaal wachtten op de laatste stem.

‘Sydney, reageer je niet omdat je me niet hoort?’ vroeg Kat. ‘Of omdat je nog aan het mokken bent?’

Na een ogenblik antwoordde Sydney: ‘Sorry. Ik had de indruk dat niemand geïnteresseerd was in wat ik te zeggen heb.’

‘Aan het mokken dus,’ concludeerde Parijs.

‘Ik ben niet aan het mokken,’ zei Sydney beledigd. ‘Ik ben alleen... teleurgesteld. Het enige wat ik vroeg was om de inbraak een paar uur vooruit te schuiven, zodat we het vuurwerk in Battersea Park konden zien. Jullie weten hoe dol ik ben op Guy Fawkes-avond. Het wordt mega en iedereen zal er zijn.’

‘Wat precies de reden is dat wij hier zijn,’ zei Kat. ‘Er zal hier weinig politie zijn en er is in Bloomsbury niks feestelijks gepland. Dat betekent dat iedereen elders is, wat de kans dat wij gepakt worden een stuk kleiner maakt.’

Kat was de alfa op deze missie, wat betekende dat zij het plan om in het British Museum in te breken had moeten bedenken. Ze had tientallen beroemde inbraken bestudeerd en het was haar opgevallen dat veel ervan plaatsvonden op feestdagen of tijdens speciale evenementen, wanneer de politie en bewakers afweken van hun routine en onderbezet waren. Ze had deze dag uitgekozen vanwege de link met een van de beruchtste figuren uit de Britse geschiedenis.

Op 5 november 1605 wilde een geradicaliseerde mi-

litair met de naam Guy Fawkes met zesendertig vaten buskruit het Britse parlement opblazen. Hij werd echter gevangengenomen voordat hij zijn plan kon uitvoeren. Sindsdien wordt het Buskruitverraad, zoals het complot bekendstaat, enthousiast herdacht door de Britten, onder meer met vreugdevuren, brandende stropoppen en vuurwerk.

Voor Sydney, een rebel in hart en nieren die dol was op 'dingen laten knallen', was het alsof Guy Fawkesavond speciaal voor haar was bedacht. En nu was ze in Londen, waar het altijd groots werd gevierd, en toch ging ze het missen.

'Vertel me één ding,' zei Kat. 'Ga je je inzetten voor deze missie? Of wordt dit een probleem?'

'Natuurlijk zet ik me in,' antwoordde Sydney. 'Ik laat ons werk nergens door beïnvloeden.'

'Uitstekend,' zei Kat. 'Ik zal mijn best doen om iets te vinden wat je kunt opblazen, dat helpt misschien.'

'Dat waardeer ik echt,' zei Sydney. 'Dat betekent veel voor me.'

Rio schraapte zijn keel en zei: 'Kunnen we nu iedereen weer opgepept is alsjeblieft beginnen?'

'Ja,' zei Brooklyn, 'je weet dat we niks kunnen doen totdat je het zegt.'

Als alfa was het Kats verantwoordelijkheid om de woorden te zeggen die ze geluk brachten en die de start vormden van elke operatie. 'Oké dan,' zei ze met een blik op de ingang van het museum vanaf waar zij stond op de binnenplaats. 'Deze operatie is actief. We zijn er klaar voor.'

En de wereldspionnen gingen over tot actie. Met zijn

vijven vormden ze een experimenteel team agenten. Ze waren tussen de twaalf en vijftien jaar, en werkten voor M16, de Britse geheime dienst. Ze werden ingezet bij opdrachten waarbij volwassenen uit de toon zouden vallen, maar kinderen niet.

In dit geval was het hun taak om twee voorwerpen te stelen die deel uitmaakten van een speciale tentoonstelling met de naam 'Wonderlijke dingen: honderd jaar Toetmanie.' Ze wisten niet waarom ze die voorwerpen moesten stelen; spionnen werden tenslotte niet geacht te veel vragen te stellen. Er was ze alleen verteld dat ze het deden in het belang van de Britse regering.

Kat was nooit de alfa geweest voor zo'n grote missie, en ze had zich erop voorbereid zoals op de meeste dingen: alsof het een serie ingewikkelde wiskunde problemen was. Ze had de kraak in twee delen gesplitst zodat ze, in haar woorden, 'de variabelen kon isoleren'. De diefstal zou pas plaatsvinden als het museum gesloten was. Maar nu het nog open was, moesten ze dingen voorbereiden voor later.

'Weet iedereen wat er van hem of haar wordt verwacht?' vroeg ze.

'Ja,' zei Rio kreunend. 'We hebben het tig keer besproken.'

'Mooi,' zei Kat. 'Herhaling leidt tot meesterschap, en meesterschap leidt tot zelfvertrouwen. Dat is een belangrijke basisregel bij het uitvoeren van ingewikkelde wiskundige processen.'

'Maar dit is geen wiskunde,' zei Rio. 'Dit is een inbraak.'

'Jij bent zo grappig,' zei Kat. 'Alles is wiskunde. Be-

geven jullie je nu maar ongemerkt onder de bezoekers. Probeer onzichtbaar te blijven.’

‘Maak je geen zorgen,’ reageerde Sydney. ‘We zullen spoken zijn.’

‘Ja,’ voegde Rio toe. ‘Wiskundesproken.’

Er waren zo veel kinderen in het museum dat het ze geen moeite kostte om in de menigte op te gaan, terwijl ze aan de slag gingen met hun specifieke opdrachten. Kat was erin geslaagd uniformen te pakken te krijgen van de scholen die hier vandaag op bezoek waren. Op die manier konden ze naar binnen met grote groepen leerlingen die de normale rij voor de beveiliging oversloegen.

‘We zijn bij de westelijke trap en daar zijn geen ver-rassingen,’ gaf Sydney door aan de anderen.

Rio en zij checkten de route die ze later die avond moesten nemen. Het plan van het team was gebaseerd op een virtuele rondleiding door het museum. Online hadden ze elke ruimte grondig kunnen bestuderen en naar zwakke punten kunnen zoeken. Nu moesten ze checken of er na het filmen van de rondleiding iets was veranderd of toegevoegd.

‘Er hangt een bewakingscamera aan het plafond,’ zei Rio. ‘En de ingang naar de Egyptische afdeling wordt beschermd door een rolluik dat bediend wordt met een paneel naast de ingang.’

‘Dat zal geen probleem zijn nadat Brooklyn hun computersysteem heeft gehackt,’ zei Kat.

‘Maak een foto van het paneel,’ zei Brooklyn. ‘Zorg ervoor dat de naam van de fabrikant erop staat, zodat ik een handleiding kan downloaden.’

‘Doen we,’ zei Sydney. Ze gebaarde dat Rio in de buurt van het paneel moest gaan staan, zodat het eruit zou zien alsof ze een foto van hem nam in plaats van van het apparaat. ‘Lachen,’ zei ze, en hij toverde een grote grijns tevoorschijn.

Daarna liepen ze door de zaal met Egyptische standbeelden, waar ze drie verschillende beveiligingssystemen opmerkten en fotografeerden. Er bevonden zich bewegingssensoren aan de muur, bewakingscamera’s aan het plafond, en vijfenveertig centimeter boven de vloer zaten sensoren die onderdeel uitmaakten van een laserdetectiesysteem.

Deze plekken noteerden ze precies, omdat er in tegenstelling tot in films geen felgekleurde lichtstralen zouden zijn waar ze omheen konden dansen. De lasers zouden bijna onzichtbaar zijn, en er een aanraken zou het einde van de missie betekenen.

Terwijl ze twee sensoren vlak bij een enorm beeld van Ramses II in kaart brachten, viel Rio’s oog op een bewaker die in de buurt stond. Op zijn naamkaartje stond AGENT HAVIK, maar met zijn hangsnor en gezette postuur zag hij er meer uit als een walrus dan een roofvogel.

‘Doelwit gevonden,’ fluisterde Rio tegen Sydney.

‘Waarom hij?’ vroeg ze.

‘Twee redenen,’ antwoordde Rio. ‘Hij is vriendelijk en hij is onhandig.’

Sydney wierp hem een verbaasde blik toe.

‘Het is de bedoeling dat bewakers afstandelijk doen, zodat je geïntimideerd raakt,’ legde Rio uit. ‘Maar kijk hoe hij staat te glimlachen en oogcontact maakt met

mensen. Hij wil geen afstand houden, hij wil aardig gevonden worden.'

'En onhandig?'

'Zijn das zit scheef en zijn overhemd zit niet netjes in zijn broek,' zei Rio. 'En daarbij zit zijn pasje aan zijn riem vastgeklikt in plaats van aan zijn borstzakje, waardoor het makkelijker te pikken is.'

'Het is echt eng, zo goed als jij mensen kunt lezen,' zei Sydney.

'Ik kan wel wat,' zei Rio. 'Fijn dat iemand dat voor de verandering eens opmerkt.'

Rio's gave om mensen te lezen was jaren van levensbelang voor hem geweest. Hij had in Rio de Janeiro op straat gewoond, en geld verdiend door op een stoep in de buurt van Copacabana Beach goocheltrucs te doen voor toeristen. Hij had dus moeten weten hoe je een publiek leest en hij had vingervlug moeten zijn. Beide talenten zou hij nu inzetten om het beveiligingspasje te stelen dat ze later nodig hadden.

Het was een tweepersoonsklusje dat ze al vaak hadden uitgevoerd. Sydneys taak was afleiding veroorzaken.

Ze liep op de bewaker af. 'Neem me niet kwalijk,' zei ze. 'Zou u misschien een foto van mij kunnen maken met dit beeld op de achtergrond?'

Volgens de regels mocht de bewaker niets anders doen dan de zaal in de gaten houden. Maar zoals Rio had gezegd, was deze bewaker vriendelijk en vond hij het moeilijk om nee te zeggen. 'Natuurlijk,' antwoordde hij met een glimlach. 'Snel dan.'

Ze gaf hem haar telefoon en ging er eens goed voor

staan. Hij nam de foto en gaf de telefoon terug, maar toen ze er een blik op wierp, fronste ze haar wenkbrauwen. ‘Nee, hè,’ zei ze. ‘Sorry, maar kunt u het nog een keer doen? Ik heb mijn ogen dicht, en er komt licht van achteren zodat je mijn gezicht niet goed ziet.’

Ze gebaarde dat hij een stukje verderop moest gaan staan, en terwijl zij lastiger werd, raakte de bewaker meer afgeleid. Dat was het moment waarop Rio rake- lings langs hem heen liep en soepeltjes het pasje van zijn riem trok. Nu kwam het moeilijke gedeelte. Rio moest het pasje kopiëren en terughangen voordat de bewaker merkte dat het weg was. Als het pasje als vermist werd opgegeven, zou het volgens het protocol gedeactiveerd worden, en dan hadden ze er niks meer aan.

Rio liet het in zijn zak glijden en duwde het tegen zijn telefoon, waar een app op stond die het scande en kloonde. Na een paar seconden hoorde hij het piepje dat aangaf dat het klaar was. Vervolgens ging hij terug naar Sydney en de bewaker. Sydney was weer ontevreden over een foto en stelde het geduld van de bewaker aardig op de proef.

Rio mengde zich in hun gesprek. ‘Het licht uit dat raam is het probleem,’ zei hij, wijzend op de foto op Sydneys telefoon. ‘Je moet aan de andere kant van de ruimte gaan staan.’

De bewaker wilde er niks meer mee te maken hebben. ‘Ik ga niet helemaal naar –’

‘Zal ik de foto nemen?’ bood Rio aan.

‘Goed idee,’ zei de bewaker.

Op het moment dat de bewaker Sydney haar telefoon teruggaf, klikte Rio het pasje weer aan zijn riem.

‘Alsjeblieft,’ zei de man.

‘Bedankt voor uw hulp,’ zei Sydney.

Ze liepen weg, en zodra ze buiten gehoorsafstand waren fluisterde Rio: ‘Vriendelijk en onhandig, mijn twee lievelingseigenschappen.’

Aan de andere kant van de ruimte namen ze de foto met beter licht, zodat de bewaker niet achterdochtig zou worden. Daarna gingen ze rechtstreeks naar een andere zaal, waar ze een deur vonden met ALLEEN PERSONEEL erop. Ze wachtten tot er niemand in de buurt was en toen hield Rio zijn telefoon voor de ID-sensor. Het rode lichtje op de sensor werd groen en ze hoorden het slot openklikken.

‘De beveiligingsdeuren zijn geregeld,’ zei Rio trots.

‘Goed gedaan,’ reageerde Kat.

Kat was nog steeds op de binnenplaats, die centraal lag tussen de vier grote vleugels van het museum. Oorspronkelijk had dit gebied ter grootte van een voetbalveld zich in de open lucht bevonden, maar sinds 2000 was het afgesloten met een gigantische glazen koepel en was het het grootste overdekte plein van Europa geworden. Kat vond dit de ideale plek om het bewakingspersoneel te bestuderen. Ze had een aangeboren gave om patronen te zien waar anderen alleen maar chaos zagen, en nu analyseerde ze de bewegingen van de bewakers en probeerde ze erachter te komen welke rondes ze precies maakten.

Ze merkte op dat ze de neiging hadden om van beneden naar boven de verdiepingen af te werken en op elke etage tegen de klok in te lopen. Ze kon niet zeker weten of ze ’s nachts hetzelfde zouden doen, maar ze dacht dat

dat wel waarschijnlijk was. ‘Brooklyn, Parijs, hoe gaat het bij jullie?’ vroeg ze.

‘Lastig,’ antwoordde Parijs.

‘Ja,’ voegde Brooklyn eraan toe. ‘Het is druk hier.’

Ze bevonden zich in een gang tussen twee zalen met artefacten uit de oude Griekse en Romeinse tijd. Onder een trap was een computerruimte met servers voor de westvleugel van het museum. Brooklyn wilde die gebruiken om ‘in het subnet te pluggen en het hele systeem over te nemen.’ Daardoor zou ze controle hebben over de bewakingscamera’s, de bewegings-sensoren en andere beveiligingsmaatregelen wanneer ze die avond terugkwamen. Maar om in die ruimte te komen moest Parijs het slot op de deur openbreken, en daar had hij moeite mee, omdat er te veel mensen in de buurt waren. Brooklyn stond op de uitkijk en gaf hem met een knikje aan dat de kust eindelijk veilig was.

‘Als jullie hulp nodig hebben bij afleiding veroorzaken of bij het openbreken van het slot, kunnen Sydney en ik jullie wel komen redden,’ zei Rio plagend.

‘Wij kunnen wel wat,’ voegde Sydney eraan toe, met een knipoo naar Rio.

‘Rustig maar,’ zei Brooklyn. ‘We hoeven nog niet echt gered te worden.’ Ze zette haar microfoon even op stil en fluisterde naar Parijs: ‘Toch?’

‘Nee,’ antwoordde Parijs zelfverzekerd, terwijl hij friemelde met de slothaak en de deur opende. ‘We zijn zover.’

Ze ruilden van plek en nu was Parijs de uitkijk. Zodra de kust veilig was, knikte hij naar Brooklyn en glipte

zij de ruimte in. Even later zei ze: ‘Eh... misschien hebben we toch wat hulp nodig.’

‘Hoezo?’ vroeg Kat.

‘De servers zijn weg,’ antwoordde Brooklyn.

‘Wat?’ riep iedereen in koor.

In de ruimte had Brooklyn alleen maar wat loshangende kabels aangetroffen en een rij metalen dragers en steunen. ‘Ze zijn verplaatst,’ zei ze. ‘Alleen de racks waar ze in hebben gestaan zijn er nog.’

‘Wat betekent dat?’ vroeg Rio.

‘Het betekent vooral dat ik niet vanaf hier hun netwerk kan hacken,’ zei Brooklyn.

Op de binnenplaats maakte Kats hoofd overuren. Tot dit moment was alles volgens plan gegaan, maar de kraak kon alleen slagen als ze toegang hadden tot het beveiligingssysteem. Een zwak punt van grote vergelijkingen was dat als er één enkel getal fout was, alle andere berekeningen de mist in gingen.

‘Is er een andere serverruimte in de oostvleugel?’ vroeg Sydney.

‘Ja,’ zei Brooklyn. ‘Maar die is waarschijnlijk ook leeg. De enige reden om ze hier weg te halen lijkt me dat ze alles bijeengebracht hebben op een centrale plek. Jammer genoeg hebben wij geen idee waar die plek is.’

‘Kun je ergens anders vandaan ook in het systeem te komen?’ vroeg Sydney.

‘Vanuit het hoofdkantoor van de beveiliging, natuurlijk,’ grapte Brooklyn. ‘Maar ik denk niet dat we daar in kunnen komen zonder betrappt te worden.’

‘En als je een computer buiten het gebouw gebruikt?’ vroeg Rio.

‘Als dat had gekund, had ik het al gedaan,’ zei Brooklyn. ‘Ze hebben een autonoom netwerk. Dat betekent dat het niet verbonden is met internet. Het is alleen lokaal toegankelijk.’

‘Dus wat doen we nu?’ vroeg Parijs. ‘Stellen we de missie uit? Annuleren we hem?’

‘Echt niet,’ merkte Sydney op. ‘Deze missie komt rechtstreeks van Tru,’ zei ze. Tru was de hooggeplaatste MI6-agent bij wie het uiteindelijke gezag over het team berustte. ‘We mogen haar niet teleurstellen. We moeten dit doen.’

‘Kat, jij bent de alfa,’ zei Parijs. ‘Wat denk jij?’

Kat had alles tot in de kleinste details gepland, maar nu raakte ze het spoor bijster. Het was haar grootste missie als alfa tot nu toe en ze had het gevoel dat ze faalde. Bijna onmerkbaar begon ze te wiebelen op de ballen van haar voeten en te knakken met haar vingers, veelbetekenende signalen dat ze zenuwachtig werd. ‘Ik weet niet wat ik ervan moet denken,’ gaf ze toe.

‘Ik stel voor dat we meteen overgaan op plan B,’ zei Sydney vol vertrouwen.

‘Hebben we een plan B?’ vroeg Brooklyn.

‘Misschien... soort van,’ antwoordde Sydney, die er ter plekke een bedacht.

‘Misschien, soort van?’ zei Rio. ‘Waarom heb ik daar geen gerust gevoel over?’

Kat stotterde nerveus: ‘W-w-wat bedoel je?’

‘Ik ben het nog aan het bedenken,’ zei Sydney. ‘Jullie moeten me maar gewoon vertrouwen.’

Er viel een radiostilte.

‘Kat?’ zei Parijs. ‘Het is aan jou.’

‘O-oké,’ zei ze met tegenzin. ‘Zeg maar wat we moeten doen.’

‘Ik wil dat Brooklyn samen met mij naar de Steen van Rosetta gaat, en dat alle anderen op veilige afstand blijven. Het lijkt erop dat ik Guy Fawkes-avond toch nog kan vieren.’

‘Je gaat me niet vertellen dat je midden in het British Museum een bom gaat laten ontploffen,’ riep Kat uit.

‘Natuurlijk niet,’ zei Sydney. ‘Ik zeg niet dat jullie op afstand moeten blijven omdat ik bang ben dat jullie gewond raken. Ik wil alleen zeker weten dat jullie uit de buurt zijn, voor het geval dit misgaat en iemand ons uit de gevangenis moet bevrijden.’

‘Nu ben ik degene die geen gerust gevoel heeft,’ protesteerde Brooklyn. ‘Ik dacht dat we spoken waren?’

‘Dat zijn we ook,’ zei Sydney. ‘Alleen worden we van die spoken op zolder die jammeren en luid met kettingen rammelen.’

De Steen van Rosetta was het beroemdste artefact in het museum. Hij was van graniet, honderdwaalf centimeter hoog en ruim zevenhonderdvijftig kilo zwaar. Er stond een tekst op in drie verschillende talen, en met behulp daarvan was het egyptologen uiteindelijk gelukt om hiërogliefen te ontcijferen. Hij stond midden in zaal vier, de zaal met Egyptische beelden.

Toen Brooklyn daar aankwam, stond Sydney al op haar te wachten. ‘Klaar?’ vroeg Sydney.

‘Waarvoor?’ antwoordde Brooklyn. ‘Je was nogal vaag.’

‘Ja. Ik ben er zo goed als zeker van dat als ik iedereen had verteld wat ik van plan ben, het ter plekke afgeschooten zou worden.’

Brooklyn keek haar bezorgd aan.

‘Maak je geen zorgen,’ zei Sydney. ‘Vertrouw me gewoon en volg mijn voorbeeld.’

Ze keken uit op de zaal en zagen de anderen in de verte toekijken. ‘Op hoop van zegen,’ fluisterde Sydney tegen zichzelf. Toen begon ze te roepen: ‘Vijf november is de dag dat je herdenken mag: buskruit, verraad en complot!’

Het was een bekende leus die alle kinderen in het Verenigd Koninkrijk op school leerden om de arrestatie van Guy Fawkes te herdenken.

‘Vijf november is de dag dat je herdenken mag: buskruit, verraad en complot!’

Sydney keek naar Brooklyn en gaf haar een por om aan te geven dat ze mee moest doen. ‘Vijf november is de dag dat je herdenken mag: buskruit, verraad en complot!’

Ze bleven roepen, steeds harder. Het duurde niet lang of een groepje bezoekers begon nieuwsgierige blikken op hen te werpen. Kort daarna kwam er een bewaker aanrennen.

Kat keek vanaf haar positie bezorgd toe en begon weer heel zachtjes te wiebelen en met haar vingers te knakken. Er was geen wiskundige vergelijking voor wat hier gebeurde. Ze zag alleen maar chaos.

Voor Kristin, ook wel bekend als Manhattan, die het schrijven en het schrijfproces zo veel beter maakt.

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *City Spies 4: City of the Dead*

Verschenen bij Aladdin, een imprint van Simon & Schuster Children's Publishing Division

© 2023 James Ponti

Voor deze uitgave:

© 2023 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Mariella Manfré

Omslagafbeelding en illustraties: Yaoyao Ma Van As

Grafische verzorging: Zeno

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 6189 6 (e-book 978 90 261 6190 2)

NUR 283, 284